

Fricz Ágnes

Cím: Virágok

Kategória: Tűzzománc

A Virágok című alkotásomat a szecesszió szellemiségére és stílusára építettem. Közvetíteni szeretném ezt a világot a mű befogadóval, úgy, hogy érzékelni tudja a korszaknak a lágy és organikus vonalait, színvilágát és eszmeiségét. Gustav Klimt és Alfons Mucha, akik nagy hatást gyakoroltak rám, imádták a nőket és munkáinak legnagyobb többségében a NŐ a fő inspiráció és ehhez idomulnak a lágy aranyozott és harmonikus színvilágú motívumok. Hasonló hatást szerettem volna elérni a munkámon, amiben a virágok a nőt szimbolizálják és szárai kecsesen vibráló hullámvázba kezdenek játszódva a zöld és fehér csíkozással és a térjátékokkal, ahogy egymásba fonódnak a kusza kacskaringózó vonalak. Ezekkel a takargatásokkal Friedensreich Hundertwasser épületeire szeretnék kitérni. Azért választottam ezt a kissé közhelyes témát, mint a virágok, hogy ezzel is egyértelműbbé tegyem, hogy mennyire közel állok a természethez és hasonlóan, mint Hundertwasser, az volt a célom ezzel a művel, hogy bohókásabbá, vidámabbá és egy kicsit szürreálisabbá tegyem a világot, amit arra értek, hogy zöld-fehér csíkos virágszár nem létezik, de mégis azt az érzetet kelti, mintha minden rendben lenne. Ez is egy fajta ellentét, de azt is sugallja, hogy az ornamentika és a szögletesség között is van egy feszültség, amit a jelenre tudnék kivetíteni, hogy egy olyan rohanó világban élünk, ahol minden geometrikus, szabályos és egységes, folyamatos az urbanizáció, fejlődés, hogy az organikus (lét) formát, mint embert, bekebelezi. Hasonlóan a „természetre épít” Henrique Oliviera, Lethon Wilson és Patrik Dougberty, akik nagy hatást gyakoroltak rám és inspiráltak, nem beszélve a milánói csodáról, ami egy fa installáció: A svéd Visiondivision projekt építészei egyetemi hallgatókkal közösen tervezték meg. Átlagban az ember áll a festményeim középpontjában. Érdekel a belső lelki világuk, a dinamikus mozdulatuk az arckifejezésükön át. A tűzzománcom nem konkrét embert ábrázol, de ugyan úgy megmaradtam a figurális ábrázolásnál, ami bohókás gyermeki vonalakra épül és nem annyira a festőiségre törekszik, de ugyan akkor a növény lágy vonalaival a női kecsességre törekedtem. Az eddigi munkáimban szinte kivétel nélkül megjelenítettem a kék színt, Ez a szín nyugaltságot, kiegyensúlyozottságot, a vizet és az eget, mint a végtelenséget és az életi szükségleteket foglalja magába. A virágok szirmain is megjelenik a kék, de mellette a piros dominál. Azért raktam párba ezt a két ellentét színt, hogy ezzel is egy kis feszültséget keltsek a nézőben és rejtve utaljak a lelki személyiségre, a piros kontrasztban áll a kékkel: bohókás, lendületes, pörgős és dinamikus a letisztult csendes és nyugodttal szemben.